

Хората гледали отъ срѣщния баиръ. По едно врѣме се зачува силенъ трѣсъкъ откъмъ гората. Задала се змията. Всички гледали съ затаенъ дѣхъ какво ще стане. Щомъ приближила на 50 крачки змията, ходжата си дигналъ ржката и извикалъ „дуръ“ (стой).

Змията си дигнала главата и изведнажъ се спрѣла. Слѣдъ туй, като стрѣла се спустнала къмъ ходжата и веднага го запасала заедно съ снопитѣ. Слѣдъ туй дигнала си главата и се спуснала да го захапи. Но тукъ ходжата я хваналъ за шията съ двѣтѣ си ржцѣ и почналъ да я души. Почнала се борба на животъ и на смъртъ. Хората стоели на мѣстата си и не смѣли да мрѣднатъ. Като се борели така, ходжата почналъ съ збѣитѣ си да хапи главата на змията. Змията се задушавала и най-послѣ се отпуснала и ходжата я добилъ. Ходжата разправялъ отпослѣ, че щомъ змията го завила, прорѣзала всичкитѣ снопи и ако не я билъ хваналъ за шията, щѣла и него да прѣрѣже.

По такъвъ начинъ хората едва се отървали отъ това страшилище. Слѣдъ туй ходжата дълго врѣме го е трѣсло отъ страшната борба, която водилъ съ змията.

Антонъ Христовъ.

